

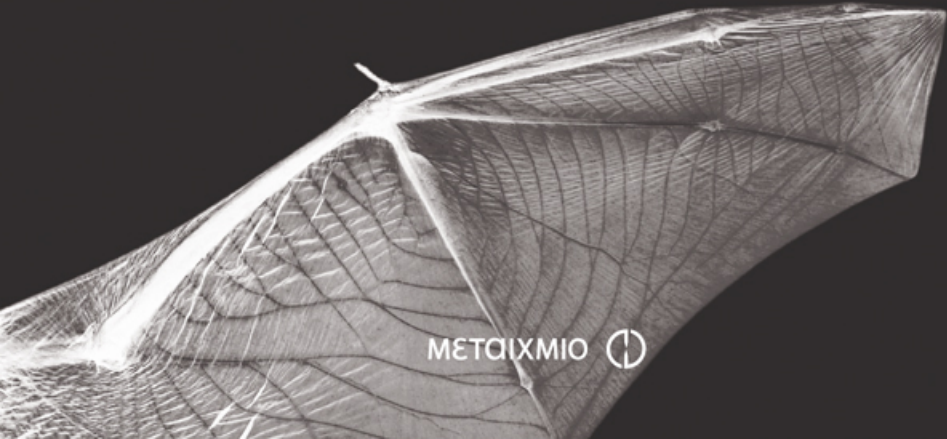

ΕΙΔΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΑΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
20 ΧΡΟΝΙΑ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ

JO NESBO

Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ

Με πρόλογο του Jo Nesbo

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

JO NESBO

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΗΝ ΕΙΔΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΑΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Ήθελα να γράψω. Να γράψω κάτι. Οτιδήποτε.
Ήταν 1996: Το πρωί δούλευα ως χρηματιστής και τα βράδια ήμουν σε τουρνέ με το συγκρότημά μου. Σκληρή δουλειά. Η ζωή μου ήταν περίεργη, κάτι σαν δρ Τζέκιλ και κύριος Χάιντ και, εκ των υστέρων, ούτε κι εγώ ξέρω πώς τα κατάφερα να επιζήσω εκείνη τη χρονιά. Ίσως και να μην τα κατάφερα, δηλαδή. Θυμάμαι να ξαπλώνω στο κρεβάτι και να προσπαθώ να κοιμηθώ, αλλά μάταια· παρόλο που ήταν το μοναδικό πράγμα που αποζητούσε το κορμί μου. Κι έτσι, αποφάσισα να φύγω διακοπές. Πήρα πρώτα άδεια από το αφεντικό μου στη χρηματιστηριακή εταιρεία κι ύστερα από το συγκρότημά μου.

Σηκώθηκα και πήγα στην Αυστραλία. Γιατί στην Αυστραλία; Επειδή, κυρίως, δεν είχε καμία σχέση με το Όσλο.

Κι επειδή σκέφτηκα ότι, αν βαριόμουν, το πολύ πολύ θα καταπιανόμουν επιτέλους μ' εκείνο το μυθιστόρημα που είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου (και σ' ένα κορίτσι που δούλευε σ' έναν εκδοτικό οίκο του Όσλο) να γράψω.

Τελικά είδα πολύ λιγότερα πράγματα απ' ό,τι περίμενα στην Αυστραλία. Αλλά δεν βαρέθηκα στιγμή.

Γιατί έγραφα. Μερικές φορές 18 ώρες σερί. Άλλες, μόνο 12.

Ζούσα στο μικρό δωμάτιο ενός ξενοδοχείου στην περιοχή του Κινγκς Κρος, στο Σίδνεϊ, που τότε ήταν ο απόλυτος προορισμός αν ήθελες ν' αγοράσεις ναρκωτικά ή σεξ. Βλέπετε, είχα ήδη εθιστεί, από την πρώτη κιόλας δόση. Γραψίματος. Ήμουν σαν τοξικομανής: από τη στιγμή που ξυπνούσα μέχρι τη στιγμή που έπεφτα ξερός από την κούραση, οτιδήποτε έκανα είχε σχέση με το γράψιμο. Και σαν τοξικομανής, έκλεβα ό,τι έβρισκα μπροστά μου για να εξασφαλίσω τη δόση μου: από την ιστορία της Αυστραλίας και την κουλτούρα της νυχτερινής της ζωής, μέχρι το ενυδρείο και την όπερα του Σίδνεϊ· από τις πόρνες στο Ντάρλινγκκρεστ Ρόουντ, μέχρι τις παραδόσεις των Αβοριγίνων στα βιβλία του Αυστραλιανού Μουσείου·

από αυστραλούς ζογκλέρ και κλδουν μέχρι τις εικόνες από περιοδεύοντα λούνα παρκ, από τη γέννηση και την άνθηση του κινήματος των χίπιδων στην περιοχή του Μπάιρον Μπέι, την γκέι κουλτούρα, τις drag queen του αυστραλέζικου Σαν Φρανσίσκο, μέχρι το αυστραλέζικο ράγκμπι και τα μαθήματα αλεξιπτωτισμού που έκανα έξω από το Νιουκάσλ.

Όλα αυτά —κι ακόμα περισσότερα— μπήκαν στα γραπτά μου, αβγατίζοντας ολοένα τις σελίδες του βιβλίου, που κατέληξε να έχει τον τίτλο ενός παραδοσιακού θρύλου των Αβοριγίνων: *Ο άνθρωπος-νυχτερίδα*. Τίτλος που, κατόπιν, έπρεπε ν' αλλαχθεί στα αγγλικά, καθώς τα πνευματικά δικαιώματα του ονόματος αυτού ήταν ήδη κατοχυρωμένα (κι όχι, δεν αναφέρομαι στους Αβορίγινες, αυτοί δεν θα με έτρεχαν στα δικαστήρια...)

Επέστρεψα σπίτι. Εξήγησα στο συγκρότημα ότι δεν είχα σκοπό να γράψω άλλα τραγούδια στο σύντομο μέλλον. Εξήγησα στο αφεντικό μου ότι δεν μου έμενε πια χρόνος για την παλιά μου δουλειά: η ζωή έτρεχε, κι εγώ είχα ένα σωρό άλλα πράγματα να κάνω. Γιατί ήμουν πια, όπως σας είπα, εθισμένος.

Και μετά έστειλα το χειρόγραφο στον εκδοτικό οίκο όπου δούλευε το κορίτσι που ήξερα.

Ήμουν άνεργος κι αγωνιούσα για το μέλλον. Αλλά κοιμόμουν σαν πουλάκι.

Λίγες εβδομάδες αργότερα, χτύπησε το τηλέφωνο.

Το απάντησα: «Jo Nesbo, λέγετε».

Κι η φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής, είπε:

«Θα μου πεις ποιος είναι αυτός ο Χάρι Χόλε τέλος πάντων;»

Το βιβλίο πρωτοεκδόθηκε το φθινόπωρο του 1997.

ΓΟΥΛΑ

ΣΙΔΝΕΪ, Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΕΝΣΙΝΓΚΤΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Κάτι δεν πήγαινε καλά. Αρχικά, η υπάλληλος στον έλεγχο διαβατηρίων χαμογέλασε πλατιά: «Είχατε καλό ταξίδι;».

«Καλό» απάντησε ο Χάρι Χόλε λέγοντας ψέματα. Εδώ και τριάντα ώρες είχε ξεκινήσει από το Όσλο μέσω Λονδίνου, και μετά την αλλαγή πτήσης στο Μπαχρέιν καθόταν στην ίδια αναθεματισμένη θέση μπροστά από την έξοδο κινδύνου. Για λόγους ασφαλείας, το κάθισμα μπορούσε να γείρει ελάχιστα προς τα πίσω, με αποτέλεσμα η μέση του να τον πεθάνει μέχρι να φτάσουν στη Σιγκαπούρη.

Όμως τώρα η κυρία πίσω από το γκισέ δεν χαμογελούσε πια. Περιεργάστηκε προσεκτικά το διαβατήριό του με μεγάλο ενδιαφέρον. Ήταν δύσκολο να πει κανείς αν η φωτογραφία ή το όνομά του της είχε φτιάξει τη διάθεση στην αρχή. «Για δουλειές;»

Ο Χάρι Χόλε είχε την αίσθηση πως στα περισσότερα μέρη του κόσμου οι υπάλληλοι στον έλεγχο διαβατηρίων θα είχαν προσθέσει ένα «σερ» στην ερώτηση, ωστόσο είχε διαβάσει ότι τέτοιες τυπικότητες δεν ήταν ιδιαίτερα διαδεδομένες στην Αυστραλία. Δεν είχε και τόση σημασία. Ο Χάρι δεν ήταν συνηθισμένος στα ταξίδια στο εξωτερικό ούτε ήταν σνομπ· το μόνο που ήθελε ήταν ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο και ένα κρεβάτι, όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

«Ναι» απάντησε χτυπώντας νευρικά τα δάχτυλά του στο γκισέ.

Εκείνη σούφρωσε τα χείλη της, παίρνοντας μια άσχημη έκφραση, και είπε με επικριτικό τόνο: «Γιατί δεν υπάρχει βίζα στο διαβατήριό σας, σερ;».

Η καρδιά του σκίρτησε, όπως γινόταν κάθε φορά που ένιωθε να πλησιάζει κάποια καταστροφή. Μήπως το «σερ» χρησιμοποιούνταν μόνο όταν τα πράγματα άρχιζαν να δυσκολεύουν;

«Συγγνώμη, το ξέχασα» ψέλλισε ο Χάρι ψάχνοντας πυρετωδώς τις εσωτερικές τσέπες του. Γιατί δεν είχαν βάλει μια ειδική βίζα στο διαβατήριό του, όπως κάνουν συνήθως με την κανονική βίζα; Ακριβώς πίσω του στην ουρά άκουσε το ελαφρύ βουητό από ένα γουόκμαν και κατάλαβε πως ήταν ο διπλανός του στο αεροπλάνο. Έπαιζε την ίδια κασέτα κατά τη διάρκεια όλης της πτήσης. Γιατί, διάολε, δεν μπορούσε ποτέ να θυμηθεί σε ποια τσέπη είχε βάλει τι; Σαν να μην έφτανε αυτό, έκανε αφόρητη ζέστη παρόλο που ήταν σχεδόν δέκα το βράδυ. Ο Χάρι ένωσε το κρανίο του να μυρμηγκιάζει.

Επιτέλους βρήκε το έγγραφο και το άφησε ανακουφισμένος στο γκισέ.

«Αστυνομικός λοιπόν;» Η υπάλληλος σήκωσε τα μάτια της από την ειδική βίζα και τον κοίταξε, χωρίς σουφρωμένο στόμα πια.

«Ελπίζω να μη δολοφονήθηκαν τίποτα ξανθιές Νορβηγίδες» γέλασε και πίεσε δυνατά τη σφραγίδα πάνω στην ειδική βίζα.

«Μόνο μία» απάντησε ο Χάρι Χόλε.

Η αίθουσα αφίξεων ήταν γεμάτη ταξιδιωτικούς πράκτορες και οδηγούς λιμουζινών που κρατούσαν ψηλά πινακίδες με διάφορα ονόματα, όμως πουθενά δεν έλεγε «Χόλε». Ήταν έτοιμος να πάρει ταξί όταν ένας μαύρος άντρας με ανοιχτόχρωμο μπλου τζιν και χαβανέζικο πουκάμισο, με ασυνήθιστα πλα-

κουτσωτή μύτη και μαύρα κατσαρά μαλλιά, άνοιξε δρόμο μέσα από τον κόσμο και τον πλησίασε με μεγάλες δρασκειλιές.

«Ο κύριος Χόλι, υποθέτω!» φώναξε θριαμβευτικά.

Ο Χάρι Χόλε σκέφτηκε τι επιλογές είχε. Το είχε πάρει απόφαση ότι τον πρώτο καιρό στην Αυστραλία θα διόρθωνε συχνά την προφορά του επωνύμου του· συνήθως το πρόφεραν «Χόουλ», δηλαδή «Τρύπας», ωστόσο το «Χόλι», δηλαδή «Άγιος», δεν ήταν και τόσο κακό.

«Άντριου Κένσινγκτον, χαίρω πολύ» είπε ο άντρας χαμογελώντας πλατιά και έτεινε την τεράστια παλάμη του – είχε μέγεθος λεμονοσύφυτη! «Καλωσόρισες στο Σίδνεϊ. Ελπίζω να είχες καλή πτήση» πρόσθεσε εγκάρδια ο ξένος, και τα λόγια του ήταν σαν καθυστερημένος αντίλαλος του τυπικού αποχαιρετισμού της αεροσυνοδού είκοσι λεπτά νωρίτερα. Άρπαξε τη στραπατσαρισμένη βαλίτσα του Χάρι και ξεκίνησε για την έξοδο, χωρίς καν να κοιτάξει πίσω.

Ο Χάρι τον ακολούθησε καταπόδι. «Εργάζεσαι στην αστυνομία του Σίδνεϊ;» άρχισε να λέει.

«Ναι, βέβαια, συνάδελφε. Πρόσεχε!»

Η πόρτα ανοιγόκλεισε στο πρόσωπο του Χάρι, κοπάνησε τη μύτη του και τα μάτια του δάκρυσαν. Μια χοντροκομμένη φαρσοκωμωδία δεν θα μπορούσε να είχε αρχίσει χειρότερα. Έτριψε τη μύτη του και βλαστήμησε στα νορβηγικά. Ο Κένσινγκτον τον κοίταξε συμπονετικά.

«Παλιοπόρτες, ε;» είπε.

Ο Χάρι δεν απάντησε. Δεν ήξερε πώς απαντούν σε κάτι τέτοιο εδώ.

Στο πάρκινγκ ο Κένσινγκτον άνοιξε το πορτμπαγκάζ ενός μικρού, καλοδιατηρημένου Toyota και πέταξε μέσα τη βαλίτσα. «Θέλεις να οδηγήσεις, συνάδελφε;» ρώτησε έκπληκτος.

Ο Χάρι συνειδητοποίησε πως καθόταν στη θέση του οδηγού. Μα βέβαια, διάολε, οδηγούσαν στα αριστερά στους δρόμους της Αυστραλίας. Ωστόσο, η θέση του συνοδηγού ήταν

τόσο γεμάτη με χαρτιά, κασέτες και σκουπίδια, που ο Χάρι στριμώχτηκε στο πίσω κάθισμα.

«Πρέπει να είσαι Αβορίγινας» είπε όταν έστριψαν στον αυτοκινητόδρομο.

«Δεν έπεσες έξω, αστυνόμε» απάντησε ο Κένσινγκτον και τον κοίταξε από το καθρεφτάκι.

«Στη Νορβηγία σάς λέμε Αυστραλονέγρους».

Ο Κένσινγκτον συνέχισε να τον κοιτάζει από το καθρεφτάκι. «Αλήθεια;»

Ο Χάρι άρχισε να νιώθει αμήχανα. «Εεε... θέλω να πω ότι οι πρόγονοί σου δεν ήταν κατάδικοι που στάλθηκαν εδώ από την Αγγλία πριν από διακόσια χρόνια» είπε απολογητικά για να δείξει πως, εν πάση περιπτώσει, είχε τουλάχιστον κάποιες γνώσεις για την ιστορία της χώρας.

«Έχεις δίκιο, Χόλι, οι πρόγονοί μου ήταν λίγο νωρίτερα εδώ. Σαράντα χιλιάδες χρόνια, για την ακρίβεια». Ο Κένσινγκτον χαμογέλασε στο καθρεφτάκι.

Ο Χάρι σκέφτηκε ότι έπρεπε να το βουλώσει για λίγο. «Κατάλαβα. Λέγε με Χάρι».

«OK, Χάρι. Είμαι ο Άντριου».

Ο Άντριου μιλούσε ασταμάτητα σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής. Οδήγησε τον Χάρι ως το Κινγκς Κρος, ξεναγώντας τον συγχρόνως. Αυτή ήταν η περιοχή του Σίδνεί με τα κόκκινα φανάρια καθώς και κέντρο διακίνησης ναρκωτικών και, κατ' επέκταση, όλων των άλλων σκοτεινών και παράνομων δοσοληψιών της πόλης. Ένα στα δύο σκάνδαλα είχε σχέση με κάποιο κακόφημο ξενοδοχείο ή στριπτιζάδικο που βρισκόταν σε αυτό το τετραγωνικό χιλιόμετρο.

«Φτάσαμε» είπε ο Άντριου και σταμάτησε απότομα στο κράσπεδο του πεζοδρομίου, πετάχτηκε έξω και έβγαλε τη βαλίτσα του Χάρι από το πορτμπαγκάζ. «Θα τα πούμε αύριο» πρόσθεσε και εξαφανίστηκε μαζί με το αυτοκίνητο.

Με τσακισμένη μέση και τα πρώτα σημάδια του τζετ λαγκ να κάνουν την εμφάνισή τους, ο Χάρι έμεινε ξαφνικά μόνος αυτός και η βαλίτσα του σε ένα πεζοδρόμιο μιας πόλης με πληθυσμό περίπου όσο ολόκληρης της Νορβηγίας, έξω από το πολυτελές ξενοδοχείο Crescent. Δίπλα από το όνομά του υπήρχαν τρία αστέρια. Ο αρχηγός της αστυνομίας του Όσλο δεν φημιζόταν για τη γενναιοδωρία του όσον αφορούσε τη διαμονή των υπαλλήλων του στα ταξίδια τους εκτός έδρας. Ωστόσο, αυτό εδώ δεν φαινόταν και τόσο κακό. Μάλλον έχουν κάποια έκπτωση για τους δημόσιους υπαλλήλους και πρόκειται για το μικρότερο δωμάτιο του ξενοδοχείου, σκέφτηκε ο Χάρι.

Και πράγματι, έτσι ήταν.

